

Az isteni vendéglátás

Rostáné
Piri Magda

„Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)

Karácsony után néhány nappal nagy port kavart fel az írott és a hangzó médiában egyaránt az az eset, amikor egy templom előteréből az épület bezárásakor rendőrök vittek el egy hajléktalant. Az ünnepek utáni, (rossz) hírekben szegény időszakban a világi sajtónak jól jött egy kis botrányízű csámcsognivaló. Meg is tettek mindent, hogy mindjárt karácsony után párhuzamba állítsák Krisztus kivetettségét és a templomban menedéket kérő hajléktalant, az eltelt kétezer évet és az azóta mit sem változott klerikálisokat. (Igaz, hogy a hajléktalant meleg szállás és étel várta, a fűtetlen templomban pedig – legjobb esetben is – reggelig vacoghatott volna.)

Mindenesetre ez a történet is és a bibliaolvasó *Útmutató* 2015. évi igéje is élesen felveti a kérdést, hogy vajon befogadó-e ma Krisztus népe, az egyház, vagy pedig inkább az összezárás jellemző ránk.

Úgy gondolom, mind a két esetre tudnánk nagyon sok példát hozni. Arra is, amikor tárt ajtókkal, nyitott kapukkal várjuk, fogadjuk az idegeneket, a rászorulókat, a hajléktalanokat, a sérülteket, a szegényeket, a miénknél egy árnyalattal sötétebb bőrűeket, és arra is, amikor igyekszünk előlük még a réseket is eldugaszolni. Indokunk is van mind a kétféle magatartásra, hiszen lám, mennyire Krisztus tanítása szerint él az, aki mindenkit beenged, de mennyire megvédi a bűnös világtól és erőssé teszi az egyházat, Krisztus tanítását az, aki minden ajtót bereteszel!

„...ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” Krisztus is befogadott: ez valami előzetes kívülállást feltételez. Valami olyat, hogy jó lenne odatartozni, valakivel együtt lenni. Azért, mert nem onnan származunk, mert nem fűz oda semmilyen kapcsolat, mert eljátszottuk a bizalmat. Kint rekedtünk, amikor bent szeretnénk lenni, az ajtó pedig nem nyílik, és számunkra soha nem is lehet nyitva. Egyszer csak érkezik valaki arról a helyről, ahová tartozni szeretnénk, annak a helynek a képviselőjében, meghív minket oda, és olyan fokú kegyelemben részesít, amilyenben még reménykedni sem mertünk.

Eljön Jézus, kinyitja számunkra az ajtót, és azt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan...” és kezdetét veszi az isteni vendéglátás.

Pál apostol is, de a Szentírás más szerzői is világosan tudtunkra adják, hogy ez az isteni vendéglátás minket kötelez valamire: „Fogadjátok be tehát egymást...” A levél tartalmának összefüggésében ez azt jelenti, hogy a meghívottak, a gyülekezet tagjai tudják elfogadni egymást akkor is, ha egészen másként élnek és másként gondolkoznak bizonyos kérdésekről.

Magától értődik, hogy az ige itt elsősorban a befogadás krisztusi lelkületét adja elénk. Folyamatosan kell hogy éljen bennünk az a lelkület, hogy mi magunk is Krisztus befogadottjai vagyunk. Bármelyik felekezethez tartozóként, sötét vagy világos bőrszínnel, bűnösen és esendően, jóllakottan és éhesen, divatosan és rongyosan. Mindegyikünk bűneit Krisztus vitte fel a keresztfára, hogy életet nyerjünk.

Magától értődik, hogy az ige itt elsősorban a befogadás krisztusi lelkületét adja elénk. Folyamatosan kell hogy éljen bennünk az a lelkület, hogy mi magunk is Krisztus befogadottjai vagyunk. Bármelyik felekezethez tartozóként, sötét vagy világos bőrszínnel, bűnösen és esendően, jóllakottan és éhesen, divatosan és rongyosan. Mindegyikünk bűneit Krisztus vitte fel a keresztfára, hogy életet nyerjünk.

A befogadás lelkülete és gyakorlata nem természetes, nem magától értődő ebben a mai világban. A mai ember, mi, akik ebben a világban élünk, városban és faluban egyaránt inkább bezárkózunk. Úgy gondoljuk, az életünk bőven tele van a hétköznapi gondjaival, semmi szükség arra, hogy még mások gondját is magunkra vegyük. Nem akarunk az életünkbe már több újabb helyzetet, egy újabb személyt, egy újabb betegséget, egy újabb emberi nyomorúságot. Tele van a fejünk és tele van a szívünk is mindennapi életünk ügyes-bajos dolgaival. A másik ember befogadása már nem fér bele a reggeltől estig teleírt naptárunkba. A gyanakvás és a félelem is erősíti ezt a magunknak való zárkózott életvitelt, amely a rossz hírekkel teli világban szinte magától születik meg bennünk.

Az elzárkózás jelei megmutatkoznak társadalmi szinten is. A különböző társadalmi rétegek életszínvonalukat tekintve egyre nagyobb távolságban élnek egymástól. Egyszer kevesebben vannak „bent”, és egyre többen érzik magukat „kint”. A szakadék egyre szélesebb szegények és tehetősek között. Ez a mindennapjaink valósága.

Ebben a helyzetben nyeri el értelmét és jelentőségét az a közösség és azoknak az embereknek az élete, akik megnyílnak mások előtt, és befogadják őket, mert Krisztus is befogadott minket. Ez a keresztyén ember küldetése egy fragmentálódó, széthullófélben lévő társadalomban. Isten Krisztusban a befogadról tesz bizonyosságot, sőt annak lesz az eszköze. Isten kegyelme, elfogadása, szeretete testet ölt, átélhetővé lesz minden alkalommal, amikor az ő dicsőségére fogadjuk be a tőlünk segítséget kérőt, a hozzánk fordulót.

Minden befogadás előítéleteket rombol le. Mindannyian jól tudjuk, hogy milyen kép él a mai világban az egyházzal. Sokak szemében nem más az egyház, mint a bezárkózottak közössége, akik még pénzt is kérnek azért, hogy a kerítések maguk körül még áthatolhatatlanabbá tegyék. Merve tanításával, évezredek-évszázados hagyományával, idősödő tagjaival, sokak szemében képmutató és hiteltelen, de másokat kioktató stílusával reménytelen közösség egy nyitottságot és sokszínűséget nagyra értékelő világban.

A befogadás gyakorlása feloldja ezeket az előítéleteket. Világossá lesz, hogy nem önmagunkért vagyunk, ahogyan Jézus sem önmagáért jött el ebbe a világba. A befogadásunk azt is kifejezi, hogy Isten mindig azon dolgozik, hogy akik „kint” vannak, távol vannak, egykor majd „bent” legyenek. Isten országának tagjai legyenek.

Isten előtt mindannyian egyenlők vagyunk: befogadottak, befogadók, és ez fontos eleme az Isten szeretetéről szóló bizonyosságtételnek. Isten mindent elkészített a számunkra, nincs más dolgunk, mint szélesre tárni a kapukat és behívni mindazokat, akik velünk együtt szeretnének ülni Isten országában.

Végül feltehetjük a kérdést: kiket fogadjunk be? Jézus egy vacsora alkalmával a következőket mondta: *„Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjal meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.”* (Lk 14,13–14) Egy vacsorára a vendégek meghívása sokféle szempont szerint történhet. Meghívhatnak olyan vendégeket, akiktől majd valamikor viszonzást várhatnak; meghívhatnak olyanokat, akikkel kiváló kapcsolatok épülhetnek egy-egy vacsorai beszélgetés alatt. De szólhat egy vendéglátás a szórakozásról is. Jézus egészen más szempontot helyez előtérbe. Isten befogadó szeretetét, ingyen kegyelmét jeleníti meg a világban, ha azokat fogadjuk be, akikre senki más nem gondol, akik nyomorúságuknál fogva nem befolyásosak és nem szórakoztató emberek. De Isten *őket* keresi.

Rostáné Piri Magda a Vasi Evangélikus Egyházmegye esperese.